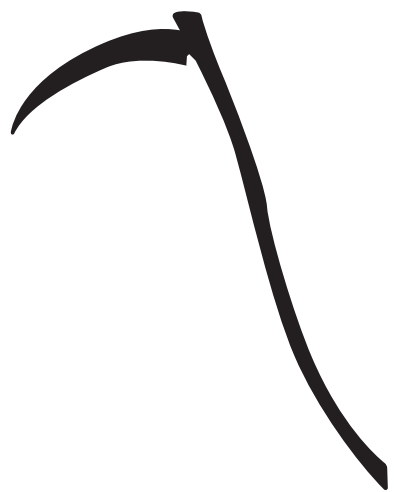

M A R I A N E M I D E

Minen

DØDEMAGERSKEN 2

KRABAT

MARIANE MIDE

Minen

DØDEMAGERSKEN 2

Bøgerne i serien:

Dødemagersken 1 - Novice

Dødemagersken 2 - Minen

GALLERI

PERSONER

Arnina Kalger: Ung nekromantiker fra landsbyen Kantager. Efter en uheldig magisk episode, må hun flygte fra Malenoi og sin kæreste Junel sammen med Rold og Upion.

Rold: Canismorphia fra samme landsby som Arnina. Hans magi er især kommunikation med hunde og forvandling.

Upion: Nekromantiker med speciale for planter. Han kan også se folks bevægelser, inden de laver dem. Har været i Malenoi få år længere end Arnina.

Junel: Agromantiker med fokus på vandplanter og Arninas kæreste. Er blevet tilbage i Malenoi, men fortryder, da planerne ikke går som forventet.

Yarnos: Gammel nekromantiker, der er udstødt fra Malenoi på grund af usømmelig brug af magi mod andre fa'atallere.

Verq: Arninas underviser i nekromantik i De Grønne Haller, inden hun må flygte.

Qisin: Junels underviser i agromantik, der forsvinder under mystiske omstændigheder, mens Arnina er i minerne.

Kong Gadus: Konge af Storøen og stærk modstander af fa'atallerne og deres samfund.

Valora: Datter af Yarnos og nekromantiker med fast plads i De Grønne Haller.

Saniels: Rolds hvide hund, der følger ham over alt. Hengiven og glad for sin menneskeven i hundeform.

Zalan: Forvalterlærling i Malenoi. Blev høstet af De Gyldne sammen med Rold året før Arnina.

Carmi: Termomantiker på Arninas alder, der aldrig blev fundet af De Gyldne og som derfor aldrig kom til Malenoi. Medstifter af oprørsgruppen De Usete.

Bruhn: Manden som Arnina skulle have været gift med, hvis hun ikke var blevet høstet af De Gyldne. Han er nu sammen med Carmi.

Kopreo: Lærling i drømmevandring, der blev høstet sammen med Arnina og Junel. Hjælper Junel med at kontakte folk uden for Malenoi.

Leven: Er lysbærer og blev høstet sammen med Arnina.

Duga: Den Gyldne, der høstede Arnina. Han er præst i Fa'atals tempel og hjælper i skjul Junel og andre i modstanden mod Kong Gadus.

Fa'atal: Den tohovede gudinde for magi. Gudinde for magikere og elvere.

GRUPPER

Fa'atallere: Magikere, der bor i Malenoi og er mærket med et M, så de kan genkendes. De er opkaldt efter Fa'atal, gudinden for magi.

Martes Zobler: Kongens elitesoldater, der har til opgave at bekæmpe fa'atallere, der ikke holder sig til reglerne. En hurtigt voksende styrke grundet fa'atallernes upopularitet

De Gyldne: Præster for Fa'atal. Når de ikke arbejder i templet, rejser de rundt på Storøen for at finde unge med magiske evner.

De Usete: Magikere, som De Gyldne overser. Sammen med umagiske sympatisører, har de startet en oprørsgruppe, for at ændre de vilkår fa'atallere normalt lever under.

STEDER

Malenoi: En hule, der gennem mange år er blevet udvidet til et kæmpe system af gange og rum. Beboerne er fa'atallerne, og de har deres daglige liv i hulen.

De Grønne Haller: Det område af Malenoi, hvor nekromantikerne tager sig af fa'atallernes afdøde og elverne. Her studerer de livskraften i mennesker, dyr og planter, og alle med nekromantiske evner hører til her.

Kantager: Den lille landsby, som Arnina kommer fra. Arbejder mest med landbrug.

Storøen: Landet som kong Gadus hersker over. Hele området er en stor ø, der engang var flere små riger.

Rankelbjergene: En bjergkæde i det nordlige område af øen. Den vestlige del af bjergene er især beboet af minearbejdere og har meget ringe landbrugsjord.

PROLOG

“Junel, den her er til dig.” Uden for døren til mit værelse står Qisin med den lille hare, jeg lavede af groft garn og gav Arnina. Jeg kigger på den og frygter, at den kan forsvinde som en drøm, hvis jeg rører ved den.

“Er hun tilbage?” Der er kun gået nogle uger, siden hun tog afsted, men måske har hun fundet en løsning.

Qisin ryster på hovedet.

“Nej, der kom en fa'ataller med den.” Hun sænker armen, da jeg endelig tager fat i haren og sætter den i min tællerkæde ved siden af den hare i læder, hun gav mig.

“Hvem kom med den?”

“Han er hos helerne, men jeg vil gerne følge dig derned.” Qisin ser på mig, som om hun fortryder sit tilbud i det sekund, hun siger det. Arninas flugt har gjort mig nervøs for alle nyheder, der kommer udefra. Qisin ved det og vil ikke gøre tingene værre.

Jeg skubber mig forbi hende og venter ikke, da hun råber til mig, at jeg skal sætte farten ned, så jeg ikke også ender i en af helernes senge.

Qisin får hurtigt overtalt en heler, der stopper mig i døren, til at føre mig til den nye patient, men da jeg ser ham, er jeg ved at fortryde. Han ligger under en tyk dyne og ryster af kulde. Der er gået betændelse i hans ansigt, hvor dele af læben mangler, og bidemærker får det til at se ud, som om hans kind ville falde af, hvis den ikke var syet fast.

Han sover, og heleren, der står ved siden af mig, kommenterer hviskende det rod af et menneske, der ligger foran mig.

“Bidemærkerne i ansigtet er fra hunde. Havde han bare fået hjælp med det samme ...”

Jeg er slet ikke i tvivl om, at mærkerne er fra hunde. Eller fra Rold.

“Da han kom ind, manglede han også en finger, men på grund af koldbrand var vi nødt til at fjerne hele hånden,” siger heleren og går tættere på for at se til patienten.

Armene er gemt under dynen, og jeg takker stille Fa’atal for, at jeg ikke skal se eller lugte den rådende hånd, der forhåbentlig er meget langt væk.

Mandens hoved vender sig mod mig, da jeg kommer tættere på. “Du er hende, jeg har ledt efter,” siger han. Stemmen er svag, og han åbner først øjnene, da han er færdig med at tale. Hans blik er låst fast på mig, og selv gennem febertågen er der klarhed i blikket.

Forskrækket vil jeg træde tilbage, men jeg har brug for at vide, hvorfor han havde den lille figur.

“Har du fået haren?” spørger han, mens heleren prøver at tvinge dynen tættere om ham og beder ham om at tage det med ro.

Jeg tager fat om min tællerkæde, og selvom jeg ikke kan mærke haren for de andre ting, der hænger i den, ved jeg, at den er der.

Han nikker tilfreds.

“Arnina siger, at hun har det godt.” Endelig lukker han øjnene igen, og inden jeg kan nå at spørge om mere, sender heleren mig ud.

Hvordan kan han komme til Malenoi med sådan nogle skader og sige, at Arnina har det godt? Arnina, hvad har du gang i?

KAPITEL 1

EN GAMMEL GRAVPLADS

“Så vi skal virkelig til minerne, Arnina?” Rold retter sig op i sadlen og kigger frem mod horisonten, hvor bjergene rejser sig som store, sorte skygger mod en tung, grå himmel. Jeg følger hans blik og forstår hans tøven. De grå klipper ser ikke ud til at byde os velkommen, men vi har ikke mange andre steder at tage hen. Især ikke nu, hvor vinteren nærmer sig. Skoven omkring os er vild med selvsåede træer og buske, men vejen lader os komme igennem.

“Ja, medmindre du har et bedre forslag?” Det ved jeg, han ikke har, for så var han kommet med det nu. Vi har trods alt været på vej i flere uger for at nå så langt mod vest som muligt. Vi er nødt til at komme væk fra Martes Zablerne, hvis de følger efter os fra Kantager. Hvis de var utilfredse med, jeg dræbte udsendingen, bliver de ikke glade for den gruppe døde soldater, vi efterlod i skoven uden for byen.

Hele tiden frygter vi at støde på andre, men de få gange, hvor det er sket, er alle parter bare gået i en stor bue uden om hinanden. Jeg ved ikke om, de mistænker os for at være fåtallere, eller om det er, fordi vi rider på heste med soldaternes udstyr.

De seneste dage har vi ændret retning, og vi er drejet mod nord for at nå op i bjergene.

“Vi er nødt til snart at holde hvil,” undviger han.

Upion ridder foran både Rold og mig. Hans grønne hår ser ud, som det altid har gjort, men han er tavs det meste af tiden. Såret, han fik under kampen i skoven, løber fra hans næse til øret. Det er ømt og udsat i den kolde luft, og selvom det er blevet rensset og helet pænt, springer det nogle gange op, når han taler. Rold har været mere heldig. Hans skade på brystet er overfladisk. Jeg har kun fået småskrammer.

“Så må vi hellere finde et sted.” Min ånde laver små skyer i den kolde luft foran mig. Jeg har vidst, at vi skulle stoppe på et tidspunkt, men ville gerne nå så langt som muligt inden.

Det ville være dejligt med en seng, men vi rider uden om de få byer, vi kommer til. Finder de ud af, at vi er fa'atallere, afviser de os. Eller endnu værre, fortæller kong Gadus, hvor vi er, så han kan sende soldater fra Martes Zobel efter os. Det er ikke til at sige, hvad soldaterne vil gøre ved en landsby, hvis de tror, nogen skjuler os. Det hjælper alle, at ingen ser os. Vi er heller ikke blinde for, at nogen ville nyde at sende Martes Zoblernes efter os.

“Hvad med derovre?” siger Rold og peger et stykke ind i skoven. Saniels er allerede løbet et stykke i forvejen og i samme retning,

som Rold peger. Den hvide hund følger stadig Rold overalt, og han er langsomt blevet venner med os andre også. Upion og jeg vil dog aldrig kunne få samme bånd til hunden, som Rold har, men vi nyder selskabet af den legesyge hund, mens vi rejser. Gennem det tiltagende mørke kan jeg se den lille lysning, Rold vil have os hen til. Der er ikke meget, der skjuler os, men det er et stykke fra vejen, og nær ved er et væltet træ, som nemt kan give os brænde til et lille bål.

“Det ser fint ud,” siger jeg og kigger efter den nemmeste vej ind i buskadset. Alt uden for stien er tæt bevokset og bundet sammen af slyngplanter. Et hindbærkrat gør turen over skovbunden endnu sværere, og vi er nødt til at trække hestene for at komme ind mellem træerne.

Med de sidste ugers rutine går vi i stilhed i gang med opgaverne. Jeg finder brænde sammen med Saniels. Rold sætter en teltdug op. Upion forbereder maden. I dag er det en hare, som Rold har skudt, og nogle rødder, som, Upion ved, er sikre at spise. De smager lidt skarpt, men de mætter, og sammen med haren og tørret gederoser fra oppakningen bliver det et rigtigt måltid.

Oppakningen er primært den, som vi tog fra Martes Zoblerne, da vi flygtede fra Kantager, og det har sine fordele, at kongen har betalt. Der er nogle tørrede rationer, vi ellers ikke havde kunnet få

fat i. Vi rationerer dem, men de vil ikke holde for evigt. Og slet ikke hele den vinter, vi skal have til at gå, før vi så meget som overvejer at tage tilbage til Malenoi. Og til Junel og det liv, vi havde før.

“Hvor langt skal vi?” siger Rold og spidder et stykke hare på gafflen. Han spørger om det samme hver aften.

“Kommer an på, hvor du vil hen,” svarer Upion med et lille smil, der hurtigt forvandles til en grimasse, da huden trækker i såret. Det er sådan vores samtaler starter. Altid. Måden at snakke om planen for vinteren.

“Kortet siger, at vi når det første bjergpas i morgen. Der ligger nogle landsbyer, men dem holder vi os fra. Vi tager den letteste rute udenom her.” Jeg peger på kortet, og min finger følger en streg, der går uden om nogle ufremkommelige skråninger og ender i den lille lavning mellem to rækker af tinder. “Hvis vejret holder, tror jeg, vi kan nå det næste bjergpas indenfor nogle dage. Men det er ikke til at sige, hvornår sneen kommer.” Det har hele tiden været vores plan, men jo tættere vi er kommet, jo mere følger usikkerheden. Jeg har ikke de store forhåbninger om, at beboerne i minelandsbyerne vil hjælpe os, og det er ikke til at sige, hvad Martes Zablerne vil gøre ved dem, hvis de gør. Det er mere sikkert for dem at hjælpe Martes Zablerne end os, og det ved de nok også selv.

Tanken om soldaternes brutalitet, og hvordan de behandlede

uskyldige, får det til at vride sig i min mave. Soldaterne fra Martes Zobel vil med sikkerhed dukke op i Kantager for at lede efter os, og det kan gå ud over Carmi, min far eller min søster. I de stille timer på hesteryg prøver jeg ikke at tænke på, om de brænder fars værksted ned eller tager min søster med sig for at bruge hende mod mig. Liwi skal ikke ende i den situation igen. Jeg frygter også, at Carmis magi bliver opdaget. Det virker til, at hun har det godt med Bruhn, og selvom det nok var bedre, at hun tog til Malenoi, kan jeg godt forstå, at hun bliver. Det er den by, hun er vokset op i, og det eneste, hun kender.

“Hvad siger I til at følge denne flod og gå længere nordpå herfra?” spørger jeg, mens jeg lader min finger følge en linje, der flyder fra den ene ende af bjergpasset til den anden.

“Hvad med byerne?” Upion prikker på kortet med en finger.

“Vi rider forbi uden at komme tæt på,” foreslår Rold og smider resterne af haren til Saniels.

“Ja, vi gør, som vi plejer, men vi rejser om natten, for det smalle bjergpas giver os ikke meget plads til at undgå folk,” siger jeg og lægger kortet væk, inden nogen af de andre gør indvendinger.

Der er kun en vej ind i bjergpasset, og på denne årstid er de sidste handelsfolk på vej ud for ikke at blive spærret inde hele vinteren. Derfor er der også nogle af dem, der ser undrende på os, da vi rider i modsatte retning. De ved, at bjergpasset lukker inden længe, og at vi rejser den forkerte vej, hvis vi ikke bor der.

Vi lader som ingenting og kigger ligefrem, som om det er helt normalt at lukke sig selv inde flere måneder på en kold bjergside. Jeg kigger på hestens man og forestiller mig, hvad andre ser, når vi rider forbi dem.

Under det varme tøj har Upion stadig en af de trøjer på, som vi gik med i De Grønne haller. Den sorte hætte dækker det grønne hår, men lægger hans ansigt i skygger og gør folk nysgerrige. De viger dog en smule tilbage, når de ser det store sår i hans ansigt. Jeg er lettet over, at Rold sidder på den eneste sorte hest, for Upions skimmel bryder med alt hans sorte tøj.

Rold er en smule nemmere at overse. Hvis det ikke havde været for hunden, der loyalt flankerer hesten. Der er ikke mange som Saniels. Rold har fortalt, at den hvide hund med den tykke pels kommer fra vinteregne, hvor der er sne og frost det meste af året. Rolds pelshue er trukket ned i panden, og rejsekappen lukket godt til.

Jeg er nok den mest normale at se på. Altså bortset fra leen, der hænger på ryggen. Et redskab, der på alle måder er upassende for

sæsonen, men det giver mig tryghed. Det kolde seneftår har også fået mig til at gemme mig væk i flere lag tøj. Jeg frygter lidt, hvor koldt der kan blive i bjergene, for allerede nu har jeg pakket mine hænder ind for at holde dem varme, mens de holder om tøjlen.

Upion fører an i stilhed og leder os videre ad vejen, indtil bjergpasset åbner sig op foran os. Den smalle dal er større, end den så ud på kortet, men badet i en kold, grå tåge, der gør det svært at værdsætte udsigten. Tågen er dog ikke tættere, end at vi kan skimte den landsby, der ligger ved floden, der løber gennem hele dalen. Ingen af os holder pause i det kolde vejr for at se på udsigten. Vi fortsætter bare frem for at komme forbi byen. Og undgå spørgsmål.

De hjulspor, vi følger, fører direkte ned til floden, men der er stadig et stykke til landsbyen. Af den grund er der lavet en plads ved floden, hvor man kan holde hvil. Hårdt stampet jord og en stencirkel om noget brændt træ fortæller, at der har været mange før os, men det er det bedste sted at gøre holdt, selvom det er midt på dagen.

Vi varmer lidt mad og lægger os til at sove.

Men det er ikke nemt. Dagslyset gør det svært at falde hen, og

kulden bider i panden og næsen, der stikker ud fra tæpperne. Det hjælper heller ikke, at vi er relativt tæt på vejen. Tanken om, at andre kan være tæt på, gør det svært at slappe af.

Da jeg åbner øjnene igen, er bålet kun en ulmende bunke kul, der lyser svagt i det tiltagende mørke. Der er ikke gået mere end nogle timer, men det må være søvn nok til, at vi kan komme forbi byen og finde et sted på den anden side, hvor vi kan slå lejr igen.

Jeg vil lægge mere brænde på bålet, inden det går helt ud, men det er en kamp at komme ud af de lune tæpper.

“Godt, så behøver jeg ikke gøre det,” siger Rold uden at stikke mere end næsen ud af tæpperne. Saniels ligger op ad Rold og virker også tilfreds med ikke at skulle flytte sig. Jeg stabler nogle brændeknuder, inden jeg kaster et lille bundt tørt græs ind i gløderne, så ilden får hurtigt fat.

Der er en træt stilhed mellem os, mens vi får varmen og pakker sammen. Rutinen gør det nemt, selv i det svage lys fra den flakkende ild. Hestene virker lige så utilfredse som os, da vi sadler dem, og de trasker modvilligt ned ad stien, da de får bud på det. Kort efter drejer vi af og vælger de smalle gange i udkanten af markerne. Vi

kan ikke skjule os helt, selvom det er mørkt. Her i bjergpasset er alle træer blevet fældet for at gøre plads til markerne. Nåletræer skal man næsten helt op på bjergskråningerne for at finde.

Jeg kigger mod husene for at holde øje med mennesker, der måske sidder og kigger ud på os, men de er for langt væk til, at jeg kan se detaljer. Mange af husene har et gult skær fra vinduerne, og jeg ville ønske, at jeg kunne sidde i varmen på den anden side. Jeg savner også det lune gulv i De Grønne Haller, hvor man aldrig behøvede at have sko på.

“Der er altså noget galt med den by,” siger Upion lavt hen over den hule lyd af hestehove mod fasttrampet jord.

“Hvad mener du?” spørger jeg. Vi er langt væk hjemmefra, og selvfølgelig ligner byen ikke Kantager, som jeg er vokset op i. Det ligner heller ikke Malenoi, der er en stor klippehule i et bjerg. Men bjælkehytterne ser ikke underlige ud. Deres tage ligner små brakmarker, og de ligger tæt som for at holde på varmen.

“Deres eneste gravplads er faldefærdig. Der er ingen, der har passet den.” Upion kigger frem igen, som om han allerede har opgivet at se efter, men jeg kniber øjnene sammen for at se gennem mørket. En forsømt gravplads virker forkert for mig. I Kantager gik vi meget op i at ære de døde og give dem en værdig afsked. Vi gjorde det for at huske dem og den viden, de havde givet til os. Selv

i Malenoi var der regler for, hvordan livet blev afsluttet.

“Måske har de flyttet den til den anden side af byen. Det er en lille by, den er nok ikke så stor,” siger jeg uden at have en bedre forklaring.

Upion ryster på hovedet.

“Nej, jeg kiggede efter den oppe fra vejen.” Selvom der var gråt, ville man nemt kunne se gravpladsen fra vejen, der førte fra bjergene ned til byen.

“Måske kan de ikke grave dybt for klipper og skal syd for bjergene for at kunne begrave deres efterladte,” foreslår Rold gennem den kolde stilhed.

“Måske,” siger Upion, men virker ikke overbevist.

Vejret er klart, men koldt, da jeg åbner øjnene et stykke oppe af formiddagen. Vi lagde nogle kilometer mellem os og landsbyen i nat, men er alligevel gået et stykke ud ad en lille sti for ikke at ligge i det åbne. Ned gennem bjergpasset har der været flere sideveje. De ligger med jævne mellemrum og fører sikkert til miner i bjergsiderne.

Stien, vi valgte at følge i nat, må føre til en mine, der ikke

er i brug længere. I mørket var vi flere gange i tvivl om, om der overhovedet var en sti at følge. Et væltet træ spærrede vejen for os. I mørket kunne vi ikke finde en vej forbi, og vi slog lejr for natten.

Efter jeg har lagt lidt mere træ på ilden, kigger jeg på omgivelserne, mens de andre vågner. Ikke at der er meget at se. Vi er nået så langt op på bjergskrånningen, at træerne ikke længere bliver fældet til fordel for marker. Det ligner mest den skov, jeg kender fra området omkring Malenoi. Nåletræerne står tæt, og fordi solen ikke når de nederste grene, er de nøgne. Kun toppene af de smalle stammer har deres mørkegrønne nåle og laver et tag, jeg kan skimte blå himmel igennem.

“Hvor langt skal vi?” spørger Upion, da jeg sætter mig ved det lille bål igen.

“Måske ikke så langt.” Det evige spørgsmål er besvaret med noget andet end det evige svar. Stammen har givet mig en idé. “Måske skal vi se, hvor denne sti fører hen. Vi er trods alt kommet til et bjergpas, der lukkes af, som det var planen.”

Rold og Upion kigger forbi den tværgående forhindring, og jeg følger deres blik.

Vi kan ikke se meget af stien bag stammen, men jeg håber, den fører til en mine, og måske kan vi være der vinteren over.

“Det er vel lige så godt som alt mulig andet,” siger Rold og

vender igen blikket mod bålet, hvor en skål med tørret kød og vand er ved at blive til en tynd suppe. Jeg er et øjeblik bange for, at han er uenig i mit valg. Hans stemme er flad og træt. Men måske er det bare det, træthed. Han må sige noget, hvis han er utilfreds.

“Så synes jeg, vi skal udforske det efter maden.” Jeg mærker et stik af uro.

KAPITEL 2 GEMT I MINEN

Det er ikke en mine, som jeg forestillede mig, at sådan en så ud. Der er ikke en firkantet port med bjælker til at støtte loftet. I stedet fører en sandet sti ind i et dybt, sort hul, der efterlader alt for meget til min fantasi. Disse egne har bjørne, og måske er en gået i hi her.

Jeg ved ikke, hvor langt vi skal ind, før menneskeskabte gange overtager for naturen. Malenoi er også en slags hule, men det føles overhovedet ikke som det samme. Jeg savner lysrørene og har ingen anelse om, hvordan vi skal finde rundt inde i mørket.

Rold har bundet hestene og følger mit blik, inden han beder Saniels om at passe på vores ting.

“Eftersom ingen af os er lysstyrere, må vi hellere finde fakler,” siger Upion og er allerede på vej tilbage til hestene for at kigge i deres oppakning. Fakler. Selvfølgelig skal vi bruge fakler. Jeg er bare blevet så vant til magisk lys, at jeg har glemt, at fakler findes.

Rold tænder en.

“Klar?” spørger jeg og prøver at holde en rysten ude af min stemme ved tanken om de smalle gange.

Rold går først og holder sin fakkel over hovedet.

Hulen er stor. Der er spor af mennesker flere steder. Langs væggene er der udhæng til fakler og lanterner, så man kan oplyse hulen. Der er også nogle kasser med gammelt værktøj, men ikke meget er efterladt.

Jo længere vi kommer ind, jo mere stillestående er luften. Rold trækker os med over til væggen, så vi kan følge den i stedet for at gå i det åbne.

“Vent lige,” siger jeg og skynder mig ud til hestene. I en af taskerne finder jeg et nøgle med sejl garn, og jeg tager det med ind i hulen igen. Jeg finder nemt de andre i det orange fakkellys og tager høstkniven fra Upions bælte.

“Hvad laver du?” Upion kigger på mig, mens jeg skærer en længde af snoren og rækker ham kniven tilbage.

“Bare så vi kan finde ud igen,” siger jeg og binder det lille stykke om en fakkholder på vores venstre side. I Malenoi var der tegn på væggene, så man kunne finde rundt, men her går vi i blinde.

Jeg nikker godkendende til min lille sløjfe, da jeg har bundet den fast.

“Når vi skal finde ud, skal snoren være på vores højre side.”

Mørket virker ikke så truende mere, og det giver ro at sætte et system op, som vi alle kender i forvejen.

Vi går længere ind i hulen, der drejer vilkårligt i de retninger, som naturen har skabt. Med jævne mellemrum skærer jeg en snor og sætter den på vores venstre side. Den lille snor er usynlig i hulens mørke, så snart faklerne er lidt væk, men vi ved, hvad vi skal kigge efter for at komme ud.

Den naturlige del af hulen ender, og en meget mindre, og menneskeskabt, gang fører dybere ind. Min le skraber til tider op ad væggene, og lyden af metal mod sten larmer i de smalle gange. Træstolper, der skal afstive gangen, minder mig om, at huler kan styrte sammen, og får klippen til at se svag ud. Nogle steder er der også huller lige ned i jorden. Gamle tove hænger i kroge, så udstyr og mennesker kan hejses op og ned. Vi bliver på de gange, hvor vi selv kan gå, for vi stoler ikke på, at rebene kan holde, som de kunne engang.

Flere gange deler minen sig, og jeg takker guderne for idéen om snoren. Det føles, som om vi er dybt inde i jordens mørke, men vi har nok ikke gået mere end nogle minutter. Jeg vil slet ikke vide, hvor lang tid det har taget at hugge gangene ud i sten.

“Den her vej,” siger Rold og går mod venstre, inden vi andre kan sige ham imod. “Jeg tror, jeg kan høre vand.” Han fortsætter

frem, og jeg lytter efter en rislen, mens jeg bliver ved med at sætte snore. Da jeg hører vandet, er det ikke en klukken som en lille bæk, der løber over stenene. Den tunge brusen giver genlyd mellem væggene. Så dyb i dets ekko, at jeg først ikke lagde mærke til det.

“Nu ved vi da, hvorfor minen blev forladt,” siger Upion, da han står og kigger ned på en underjordisk flod, der har skåret sig gennem klippen.

“Gør vi?” spørger jeg og fornemmer, at der er noget, jeg er ved at gå glip af.

“Hvor jeg kommer fra, var det for farligt at arbejde i en mine, hvor der var meget vand. Det var selvfølgelig også tættere på havet.” Upion kigger ned i floden.

Jeg vidste ikke engang, at han kom fra et mineområde. Han har aldrig snakket om det.

“Men det er vel en god ting, at der er vand, hvis vi skal være her en hel vinter,” siger jeg og prøver at vende tilbage til problemerne, der er foran os nu.

“Ja, lad os gå tilbage og se, om vi kan finde et godt sted.” Upion leder os tilbage ad gangen, og vi tager forskellige veje for at finde et sted, der opfylder kravene for en lejr. Det er svært, for det skal være tæt nok på udgangen til, at vi kan hente brænde, men så langt inde, at den kolde trækvind ikke kan nå os. Samtidig skal der være udluftning, så bålet ikke kvæler os.

“Hvad er det her lugter af?” Rold er forrest, men stopper op og tvinger os andre til det samme.

Jeg har allerede fornemmet, at luften er anderledes, men den kolde duft af minens indre har kamoufleret lugten, der får Rold til at rynke på næsen.

“Jeg tror, det er lig,” siger jeg, hænger min fakkell i en gammel holder på væggen og overhaler ham for at komme tættere på lugten og væk fra faklernes os.

“Pas nu på.” Upion bliver nogle skridt tilbage sammen med Rold.

“Bare rolig, jeg opdager dem, inden jeg falder over dem.” Min nysgerrighed skubber mig frem, men jeg kan kun gå langsomt, for jeg kommer længere og længere fra faklens lys. Jeg sender min magi ud i luften for at finde stedet, lugten kommer fra, men jeg kan ikke fornemme andet, end hvad min næse fortæller mig; det er et sted foran mig.

“Arnina?” kalder Rold, og jeg bliver en smule irriteret over, at han forstyrrer. Jeg vil vide, hvorfor der er lig i en mine, der har været forladt i flere år.

Jeg skal til at sige, at jeg er tilbage lige om lidt, da smerte blusser op indeni. Tusind nåle presser mod mit hjerte, og det føles, som om det ikke kan slå uden at blive flået i stykker.

Smerten bliver dog næsten helt væk, da hvid kraft bliver trukket fra mig i stedet for min egen livskraft. Bag mig kan jeg høre Rold og Upion brøle. Jeg gætter på, at det samme er ved at ske for dem.

“Stop det!” Jeg råber ind i mørket foran mig, men har ingen forventning om, at det vil gøre en forskel. Jeg går frem, så hurtigt jeg kan med armene strakt ud foran mig i mørket. Jeg ved ikke, hvem der venter mig, kun at det må være en anden nekromantiker, og at han prøver at skille sig af med os. Jeg prøver at koncentrere mig om at finde modstanderen, men kan ikke høre ham for Upion og Rold. Og Rolds fakkell må være faldet på jorden, for alt er pludselig endnu mørkere.

Der. Et hjørne i gangen afslører en smule lys, og jeg går mod det, så hurtig jeg tør. Der er ikke andet end en silhuet, men det er nok til, at jeg kan gøre ham kunsten efter.

Som om magien vil arbejde hurtigere af det, kaster jeg min ene arm frem, knytter hånden og trækker alt, hvad jeg kan, af den kraft, jeg fornemmer i ham. Og det er ikke så lidt. Det er ikke brøl som Rold og Upions, der kommer fra ham, men latter. Den runger mellem væggene, samtidig med at hans træk på mine reserver forsvinder. Jeg fortsætter med at trække, til hans latter stopper, og han taler til mig.

“Så har du vist også fået det tilbage, som jeg tog.” Hans stemme

knirker en smule og sladrer om en høj alder, men jeg kan ikke se hans ansigt gennem mørket.

Jeg kæmper mod trangen til at finde tilbage til de andre, men jeg tør ikke lade nekromantikeren ude af syne.

I det mindste ved jeg, at de ikke er døde. Det ville jeg have fornemmet. Duftet. Men det er også alt, jeg ved.

“Jamen dog. Det er lang tid siden, jeg har mødt andre fa’atallere. Er du fra Malenoi?”

“Vi er ikke kommet for at skabe problemer. Vi skal bare have et sted at være vinteren over. Vi finder et andet sted,” siger jeg og kan ikke få mig til at svare på hans spørgsmål. Vi skal bare væk.

“Nu ikke så hurtigt. Synes du ikke, vi skal have en snak? Det er lang tid siden, jeg har hørt noget udefra.” Han går et skridt tættere på.

“Jeg er nødt til at finde de andre.” Jeg er slet ikke i tvivl om, at han ved, vi er flere.

“Tag dem med.” Han trækker en tællerkæde frem, og jeg kigger overrasket på den, da en krystal begynder at gløde. Selvom min egen tællerkæde er et sted i vores oppakning, er det underligt at se redskabet så langt fra Malenoi. I lyset fra hans krystal kommer hans ansigt til syne. Det er stadig gemt under en gammel kutte, men jeg kan ane de rynker, der er fordelt i hans ansigt. De laver folder i panden og smilerynker ved øjnene.

“Kom,” siger han, da jeg ikke bevæger mig. Jeg følger hans lys, da han går tilbage til stedet, hvor jeg efterlod Upion og Rold. Nekromantikeren holder lyset foran sig, så jeg igen kun kan se omridset af ham. Hans kutte går helt ned til jorden, og i mørket virker den sort. I virkeligheden kunne den være alle nuancer af mørk.

“Så er det vist heller ikke værre.” Manden kigger ned på Upion, der sieder op ad den ene væg og tager sig til hovedet.

“Hvem er du?” spørger Rold. Han er kommet op at stå, men støtter sig stadig til en bjælke med overligger. Jeg frygter, at han kan vælte hvert øjeblik. Måske er det det blege lys fra mandens krystal, men Rold ser usædvanlig grøn ud.

“Lad os bare finde jer noget mad. Det er, hvad I trænger til.”

Upion kigger op på ham og nikker så.

“Vi skal ikke nogen steder!” Rold vender sig mod Upion. ”Vi skal ikke med ham.”

Jeg hælder til at give Rold ret. Jeg har ikke lyst til at tage med manden, der lige har prøvet at dræbe os.

“Vi går med ham, når han siger det.” Upions stemme er stram, som om han i virkeligheden ikke har lyst til at følge den ordre, han selv giver.

“Men ...” Jeg skal til at gøre indvendinger, da manden igen bryder ud i latter.

“Du ved, hvem jeg er,” siger han og peger på Upion, der forsøger at rejse sig. “Jeg troede, I var for unge til at vide det. Følg med.” Han venter ikke på, at vi takker ja til hans tilbud, men vender sig og går.

“Vi går med ham.” Upion kigger fast på os, og jeg støtter både ham og Rold, mens vi følger efter lyset, der er ved at forsvinde længere ned ad gangen.

“Hvorfor?” Rold giver efter for mit træk i sin arm og sætter farten en smule op.

“Fordi vi ikke kan klare ham, selvom vi er tre.” Upion virker mere sikker på sine ord, end han er på benene, og Rold har ikke tid til at svare, fordi han er nødt til at kaste op. Den grønne farve i ansigtet var ikke indbildning.

Mariane Mide

(f. 1987) bor Nordjylland og hendes ord er vigtige for hende. Hendes mål er at udforske andre livssyn, og hun nyder at udfordre andre til at tænke anderledes eller skabe tvivl om moral og empati, de kan have tager for givet. Hun skriver helst inden for genrer,

der sætter spørgsmålstegn ved livets normer gennem mørke temaer som vold, mentale forstyrrelser i bred og smal forstand og atypiske personligheder. Det giver hende også mulighed for at udforske hendes egne mørke sider og drømme om de ting, hun aldrig kommer til at opleve.

Fra tid til anden kan hun dog ikke holde sig fra de mere komiske aspekter af verden. Ikke alle spørgsmål om verden er lige alvorlige, men sjove at stille, og det skaber hun plads til i sine fortællinger. Mariane har flere noveller bag sig og *Dødemagersken 2 – Minen* er hendes anden roman.